

Περαιτέρω, η προσφεύγουσα διατείνεται ότι προφανώς η μεταβίβαση των στοιχείων του ενεργητικού της NCHZ στη Via Chem και εν συνεχεία στην προσφεύγουσα δεν δύναται να θεωρηθεί απόπειρα καταστρατηγήσεως της αποφάσεως περί ανακτήσεως που εξέδωσε η Επιτροπή για δύο λόγους. Πρώτον, η υπόθεση απέχει τόσο από την τυπική περίπτωση καταστρατηγήσεως ώστε ακόμη και η Επιτροπή δέχεται ότι δεν διαθέτει στοιχεία αποδεικνύοντα την πρόθεση αποφυγής της υποχρέωσης ανακτήσεως. Δεύτερον, καταλήγει, εντούτοις, στο συμπέρασμα ότι υπάρχει οικονομική συνέχεια, προκειμένου να διευρύνει τον κύκλο όσων υπέχουν υποχρέωση επιστροφής της ενισχύσεως ώστε να περιλάβει και την προσφεύγουσα. Εντούτοις, η κρίση της Επιτροπής στηρίζεται σε πεπλανημένη εκτίμηση, βάσει εσφαλμένης ερμηνείας των επιμέρους κριτηρίων, δεν λαμβάνει υπόψη το βάρος αποδείξεως και στηρίζεται σε εσφαλμένη αντίληψη της γενικότερης έννοιας της οικονομικής συνέχειας σε υποθέσεις κρατικής ενισχύσεως.

Τέλος, η προσφεύγουσα διατείνεται ότι η προσέγγιση της Επιτροπής είναι οικονομικά καταστροφική και περιττή από απόψεως δικαίου του ανταγωνισμού. Κατά την προσφεύγουσα, η Επιτροπή επιχειρεί να δημιουργήσει νέα, αυστηρότερη νομολογία, βάσει της οποίας το εύρος της συναλλαγής θα αποτελεί το καθοριστικής σημασίας κριτήριο, με την αγοραία τιμή να αποτελεί, κατά το μέγιστο, επικουρικό κριτήριο.

5. Ο πέμπτος λόγος αντλείται, επικουρικός, από παράβαση των άρθρων 107, παράγραφος 1, ΣΛΕΕ και 108, παράγραφος 2, ΣΛΕΕ και του άρθρου 14, παράγραφος 1, του Κανονισμού Διαδικασίας, καθόσον η διεύρυνση του πεδίου εφαρμογής της αποφάσεως περί ανακτήσεως δεν περιορίσθηκε στο 60 % της προβαλλομένης κρατικής ενισχύσεως.
6. Ο έκτος λόγος αντλείται από παράβαση του άρθρου 296, παράγραφος 2, ΣΛΕΕ, λόγω ανεπαρκούς αιτιολογίας σχετικά με την οικονομική συνέχεια.

Η προσφεύγουσα διατείνεται ότι από όσα επισημάνθηκαν σε σχέση με τον πρώτο λόγο προκύπτει ότι το σκεπτικό της Επιτροπής είναι ανεπαρκές για να καταστήσει δυνατό τον εκ μέρους του Γενικού Δικαστηρίου δικαστικό έλεγχο της προσβαλλόμενης αποφάσεως, και ότι η προσφεύγουσα αδυνατεί να κατανοήσει τους λόγους που οδήγησαν την Επιτροπή στην κρίση ότι υφίσταται οικονομική συνέχεια.

Προσφυγή της 12ης Μαρτίου 2015 — Landeskreditbank Baden-Württemberg κατά ΕΚΤ

(Υπόθεση T-122/15)

(2015/C 178/18)

Γλώσσα διαδικασίας: η γερμανική

Διάδικοι

Προσφεύγουσα: Landeskreditbank Baden-Württemberg — Förderbank (Καρλσρούη, Γερμανία) (εκπρόσωποι: A. Glos, K. Lackhoff και M. Benzing, δικηγόροι)

Καθής: Ευρωπαϊκή Κεντρική Τράπεζα

Αιτήματα

Η προσφεύγουσα ζητεί από το Γενικό Δικαστήριο:

— να ακυρώσει την απόφαση της Ευρωπαϊκής Κεντρικής Τράπεζας (ΕΚΤ) της 5ης Ιανουαρίου 2015 (αριθ. ECB/SSM/15/1 — OSK11LSPWNBNQWU0W18/3) που διατάσσει τη διατήρηση σε ισχύ των αποτελεσμάτων της αντικαταστάσεως της αποφάσεως της ΕΚΤ της 1ης Σεπτεμβρίου 2014 (αριθ. ECB/SSM/14/1 — OSK11LSPWNBNQWU0W18/1).

— να καταδικάσει την καθής στα δικαστικά έξοδα.

Λόγοι ακυρώσεως και κύρια επιχειρήματα

Προς στήριξη της προσφυγής, η προσφεύγουσα προβάλλει πέντε λόγους.

1. Ο πρώτος λόγος αντλείται από εφαρμογή εσφαλμένου κριτηρίου ελέγχου από την ΕΚΤ κατά την εκτίμηση ειδικών περιστάσεων.

— Στο πλαίσιο αυτό, η προσφεύγουσα προβάλλει ότι η ΕΚΤ στηρίχθηκε σε τέσσερα διαφορετικά και ασυμβίβαστα μεταξύ τους κριτήρια ελέγχου για να εκτιμήσει κατά πόσον η προσφεύγουσα, παρότι πληροί το κριτήριο του μεγέθους, έπρεπε να χαρακτηριστεί λόγω ειδικών περιστάσεων ως λιγότερο σημαντικό ίδρυμα, δυνάμει του άρθρου 6, παράγραφος 4, εδάφιο 2 του κανονισμού (ΕΕ) 1024/2013 ⁽¹⁾ σε συνδυασμό με το άρθρο 70, παράγραφος 1 του κανονισμού (ΕΕ) 468/2014 ⁽²⁾. Καθένα από αυτά τα κριτήρια ελέγχου είναι αυτό καθαυτό εσφαλμένο.

— Η προσφεύγουσα διατείνεται επίσης ότι, βάσει του άρθρου 70, παράγραφος 1, του κανονισμού 468/2014 περί της υπάρξεως ειδικών περιστάσεων, έχει καθοριστική σημασία να συντρέχουν «ιδιαιτερές και πραγματικές συνθήκες» που να καθιστούν «ακατάλληλο» τον χαρακτηρισμό ως σημαντικό ίδρυμα και, συνακόλουθα, την συγκεντρωτική εποπτεία από την ΕΚΤ. Κατά την προσφεύγουσα, ο χαρακτηρισμός ενός ιδρύματος ως σημαντικού βάσει μόνον του κριτηρίου του μεγέθους είναι «ακατάλληλος» κατά την έννοια του άρθρου 70, παράγραφος 1, του κανονισμού 468/2014, όταν δεν είναι απαραίτητος για την επίτευξη των στόχων του κανονισμού 468/2014, ενώ η εποπτεία από την αρμόδια εθνική αρχή, υπό την μακροοικονομική προληπτική εποπτεία της ΕΚΤ, θα αρκούσε για την επίτευξη των εν λόγω στόχων.

2. Ο δεύτερος λόγος αντλείται από πρόδηλη πλάνη εκτιμήσεως κατά την εκτίμηση των πραγματικών περιστατικών.

— Στο πλαίσιο αυτού του λόγου, η προσφεύγουσα υποστηρίζει ότι η ΕΚΤ παρέβλεψε το γεγονός ότι ο χαρακτηρισμός της προσφεύγουσας ως σημαντικού ιδρύματος, υπό το πρίσμα των επιχειρημάτων της προσφεύγουσας κατά τη διάρκεια της ακυρώσεως και της διαδικασίας ενώπιον του διοικητικού συμβουλίου επανεξετάσεως, δεν είναι σε καμία περίπτωση απαραίτητος για την επίτευξη των στόχων του κανονισμού 1024/2013, και ότι ο χαρακτηρισμός της προσφεύγουσας ως σημαντικού ιδρύματος δεν συνάδει με τις αρχές του κανονισμού 1024/2013. Η εκτίμηση της ΕΚΤ ότι δεν συνέτρεχαν ειδικές περιστάσεις είναι προδήλως εσφαλμένη.

3. Ο τρίτος λόγος αντλείται από παράβαση της υποχρέωσεως αιτιολογήσεως.

— Στο σημείο αυτό, η προσφεύγουσα υποστηρίζει ότι η αιτιολόγηση της προσβαλλόμενης αποφάσεως είναι ενδογενώς ασυνάρτητη και αντιφατική. Η ΕΚΤ παραθέτει συνολικά τέσσερα κριτήρια ελέγχου, τα οποία είναι ασύνδετα και ασυμβίβαστα μεταξύ τους.

— Οι λόγοι στους οποίους στηρίζεται η προσβαλλόμενη απόφαση δεν προκύπτουν με σαφήνεια από αυτήν Αντιθέτως, οι παρατηρήσεις της ΕΚΤ περιορίστηκαν σε απλές εικασίες και αρνήσεις.

— Επίσης, η απόφαση εσφαλμένως δεν λαμβάνει υπόψη τα επιχειρήματα της προσφεύγουσας κατά τη διοικητική διαδικασία. Συγκεκριμένα, η ΕΚΤ δεν τεκμηριώνει τον λόγο για τον οποίο οι νομικές και πραγματικές περιστάσεις που προέβλεπε η προσφεύγουσα δεν επαρκούσαν για να ανατρέψουν το τεκμήριο του άρθρου 6, παράγραφος 4, εδάφιο 2, του κανονισμού 1024/2013.

4. Ο τέταρτος λόγος αντλείται από κατάχρηση εξουσίας λόγω παράνομης ασκήσεως διακριτικής ευχέρειας.

— Στο πλαίσιο αυτού του λόγου, η προσφεύγουσα υποστηρίζει ότι η ΕΚΤ παρέβη την υποχρέωση να ασκεί την παρεχόμενη σε αυτή, βάσει των άρθρων 6, παράγραφος 4, εδάφιο 2, του κανονισμού 1024/2013 και 70 του κανονισμού 468/2014, διακριτική της ευχέρεια κατά περίπτωση. Συνεπώς, η ΕΚΤ προέβη σε κατάχρηση εξουσίας.

5. Ο πέμπτος λόγος αντλείται από παράβαση της υποχρέωσης εξετάσεως και συνεκτιμήσεως όλων των σχετικών περιστάσεων της συγκεκριμένης περιπτώσεως.

— Στο σημείο αυτό, η προσφεύγουσα υποστηρίζει ότι η ΕΚΤ παρέβη την υποχρέωσή της να εξετάσει και να συνεκτιμήσει, επιμελώς και αμερολήπτως, όλα τα σχετικά πραγματικά και νομικά στοιχεία της συγκεκριμένης περιπτώσεως, κατά την άσκηση της διακριτικής της ευχέρειας. Συγκεκριμένα, παρέλειψε να εξετάσει όλα τα πραγματικά και νομικά στοιχεία, τα οποία προέβαλε η προσφεύγουσα.

(¹) Κανονισμός (ΕΕ) 1024/2013 του Συμβουλίου της 15ης Οκτωβρίου 2013 για την ανάθεση ειδικών καθηκόντων στην Ευρωπαϊκή Κεντρική Τράπεζα σχετικά με τις πολιτικές που αφορούν την προληπτική εποπτεία των πιστωτικών ιδρυμάτων (ΕΕ L 287, σ. 63).

(²) Κανονισμός (ΕΕ) 468/2014 της Ευρωπαϊκής Κεντρικής Τράπεζας της 16ης Απριλίου 2014 που θεσπίζει το πλαίσιο συνεργασίας μεταξύ της Ευρωπαϊκής Κεντρικής Τράπεζας, των εθνικών αρμόδιων αρχών και των εθνικών εντεταλμένων αρχών εντός του ενιαίου εποπτικού μηχανισμού (κανονισμός για το πλαίσιο ΕΕΜ) (ΕΕ L 141, σ. 1)

Προσφυγή της 30ής Μαρτίου 2015 — Ισπανία κατά Επιτροπής

(Υπόθεση T-143/15)

(2015/C 178/19)

Γλώσσα διαδικασίας: η ισπανική

Διάδικοι

Προσφεύγων: Βασίλειο της Ισπανίας (εκπρόσωποι: M. Sampol Pucurull και M. García-Valdecasas Dorrego, Abogados del Estado)

Καθή: Ευρωπαϊκή Επιτροπή

Αιτήματα

Το προσφεύγον ζητεί από το Γενικό Δικαστήριο:

— να ακυρώσει εν μέρει την από 18 Ιανουαρίου 2015 απόφαση της Επιτροπής, με την οποία εξαιρούνται από τη χρηματοδότηση της Ευρωπαϊκής Ένωσης ορισμένες δαπάνες που τα κράτη μέλη πραγματοποιήσαν με χρηματοδότηση του Ευρωπαϊκού Γεωργικού Ταμείου Εγγυήσεων (ΕΓΤΕ) και του Ευρωπαϊκού Γεωργικού Ταμείου Αγροτικής Ανάπτυξης (ΕΓΤΑΑ), καθόσον αποκλείονται:

1. οι ενισχύσεις που έλαβε η Ισπανία και οι οποίες αντιστοιχούν στην Κοινότητα της Ανδαλουσίας, συνολικού ύψους 3 586 250,48 ευρώ πλέον 1 866 977,31 ευρώ (αποσυνδεδεμένες άμεσες ενισχύσεις) κατά τα οικονομικά έτη 2009 και 2010.
2. οι δαπάνες που πραγματοποίησε το Βασίλειο της Ισπανίας και αντιστοιχούν στην Αυτόνομη Κοινότητα της Castilla y León, ύψους 2 123 619,66 ευρώ (1 479,90 ευρώ + 978 849,95 ευρώ + 12 597,37 ευρώ + 1 720,85 ευρώ + 1 096 710,18 ευρώ + 32 261,41 ευρώ), οι οποίες αντιστοιχούν στην έννοια «Φυσικά προβλήματα» και «περιβαλλοντικά μέτρα», όσον αφορά τα οικονομικά έτη 2010 και 2011, και

— να καταδικάσει την καθή στα δικαστικά έξοδα.

Λόγοι και κύρια επιχειρήματα

Κατά το Βασίλειο της Ισπανίας, πρέπει να ακυρωθεί η προσβαλλόμενη απόφαση για τους εξής λόγους:

1. Η επιβληθείσα κατ' αποκοπή διόρθωση ποσού ανερχόμενου σε 5 453 227,79 ευρώ (αποσυνδεδεμένες άμεσες ενισχύσεις) είναι αντίθετη προς τα άρθρα 27, παράγραφος 1 του κανονισμού (ΕΚ) 796/2004 της Επιτροπής, 31 του κανονισμού (ΕΚ) 1290/2005 του Συμβουλίου, 3 και 52 του κανονισμού (ΕΕ) 1306/2013, για δύο λόγους:

— Επειδή η Επιτροπή έχει ερμηνεύσει εσφαλμένως το άρθρο 27 του κανονισμού (ΕΚ) 796/2004, στον βαθμό που το γεγονός ότι τα αποτελέσματα του τυχαίου δείγματος κατά τα έτη 2008 και 2009 ήταν χειρότερα από τα αποτελέσματα του δειγματοληπτικού κινδύνου δεν συνιστά παράβαση του εν λόγω άρθρου και, επομένως, δεν αποτελεί παραβίαση του δικαιού της Ένωσης αποκλείουσα τη χρηματοδότηση γεωργικής δαπάνης υπό την έννοια των άρθρων 31 του κανονισμού (ΕΚ) 1290/2005 και 52 του κανονισμού (ΕΕ) 1306/2013.